

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Magna Gloria Antiquæ & Novissimæ Domus
Schwarzacensis A Magno Sacerdotio Sive Vita & Res
Præclare Gestæ ... DD. Abbatum Celeberrimi &
Antiquissimi Monasterii O. S. B. in Münster-Schwartzach**

Friedrich Karl <Bamberg, Bischof>

Wirceburgi, 1743

Sæculum III. Ab Anno Christi 1015. usque ad annum 1115. continet
Abbatess sex Waltherum, Wolffgerum, Aggebertum, Burckardum,
Altmannum, Rupertum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64362](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64362)

legia auctoritate Cæsareâ stabilita fuerunt; usus ad hanc rem operâ D. Kunegundis pientissimæ Imperatricis. Alboldus Monasterio annis 12. aut, ut alii legunt, 13. laudabiliter præfuit, & piè obdormivit in Domino.

HERIBERTUS ABBAS VII.

Alterum & sæculi hujus postremum Abbatem Monasterium habuit Heribertum, qui illius regimen anno Domini 1013. adiit, duorum duntaxat annorum spatio comprehensum. Sub ea tempora in urbe Wirceburgensi Monasterium S. Stephani Proto-Martyris, & alia Ecclesia SS. Petri & Pauli ab Episcopo Wirceburgensi Henrico extructa sunt.

SÆCULUM III.

Ab Anno Christi 1015. usque ad annum 1115. continent Abbates sex

Waltherum, Wolffgerum, Eggebertum, Burckardum, Altmannum, Rupertum.

ANnus Domini millesimus decimus quintus Monasterio nostro octavum Abbatem dedit, cui

cui Waltheri nomen erat; quamdiu ille hâc dignitate fulserit, in antiquis monumentis nostris controversum est; alia quippe annos 17., duos supra viginti præfuisse alia memorant; certum est Waltherum maximâ cum laude in hujus dignitatis luce versatum fuisse, & gesti officii anno octavo, Christi 1023. Ecclesiam Monasterii nostri à Meinhardo Episcopo Wirceburgensi solenni ritu dedicatam esse; uti quidem vetustissima Calendaria luculenter adstruunt.

WOLFFGERUS ABBAS IX.

Walthero piè defuncto Wolffgerus successit anno Domini, ut vero simillimum est, 1033. & Monasterium annos 12. gubernavit, cum summâ suâ commendatione, tum rerum nostrarum maximo emolumento; ut enim plura alia missa faciamus, Oratorium S. Benedicti exstruxit non modicis sumptibus, quos ad Dei Cœlitumque gloriam bene expendi credidit: atque hoc opus Bruno Ecclesiæ Wirceburgensis Antistes ita probabat, ut ipse majorem illi splendorem addere solenni consecratione voluerit: asservabat illud magnam sacrorum lipsanorum copiam variorum
Mar-

Martyrum, præcipuè caput D. Felicitatis unà cum reliquiis aliis auro & gemmis fulgido in loculo custodiebat; laudabilis ista pro augendo Cœlitum honore sollicitudo illius animum à Monasterii curâ nequaquam abstrahabat; quin potiùs in id toto pectore incumbere visus est, ut illius commodis ubique consultum iret; hunc in finem cum multa suscepisset confecissetque, tum summâ diligentiam libros complures, & hos inter historiam Ecclesiasticam describi curavit.

EGGEBERTUS ABBAS X.

Omniùm, quos hucusque laudavimus, Præfulum unus felicissimus Eggebertus fuit ex Monacho S. Gorgonii Gratianopoli in Gallia, ubi famâ sanctitatis conspicuus erat, Monasterii nostri Abbas X. factus anno 1074. Eo demum tempore post tot persecutiones aram in Adelberone Episcopo Wirceburgensi, portum post tot tempestates gravissimas, quibus primo & secundo sæculo jactabamur, invenimus; utpote qui res nostras inclinatas adeò erexit, ut Secundum Fundatorem jure maximo dicamus & veneremur: præterquam enim, quòd Reverendissimus Præful
Mona-

Monasterium nostrum à se rursus recens excitatum, redditibus liberalissimè instruxerit; Ecclesiam etiam nostram magnâ sacrarum reliquiarum copiâ locupletatam ann. 1074. ab obitu Meingaudi Ducis 260. in honorem Sanctæ Dei Genitricis Mariæ, & S. Felicitatis Martyris & 7. Filiorum ejus dedicavit. Imò, ut ne ulla in re quidquam Meingaudò Duci Conditori primo concederet, illius exemplo Eggebertum Abbatem unâ cum Monachis aliis ex Gallia evocavit, ut disciplinam monasticam, quæ temporum injuriâ penè conciderat, rursus erigerent. Adelbero hic anno Episcopatus sui quadragesimo secundo, meritis gravis, & virtutum splendore longè celeberrimus, in Bavaria extinctus, & terræ mandatus fuit. Eggebertus facturus satîs calentissimis votis Adelberonis hanc metam sibi unicè præfixam habuit, ut disciplinam religiosam repararet, reparatam sanctissimis legibus stabiliret; dum tandem anno Domini 1075. sanctâ morte ex hac vita decederet.

Ingratitudinis notam incurreremus, si insignibus Benefactoribus aliis, qui circa hoc tempus extiterunt, debitam laudem his in paginis non adjungeremus. Principem inter illos

C

locum

locum damus Hermannō Episcopo Bambergensi, Monasterii olim nostri Religioso, qui nobis & vineas complures, & prædia dono dedit, postea nostro in Monasterio sepultus. Hujus vestigiis insistebant Udalricus Præpositus Imperialis Ecclesiæ Bambergensis, Ludovicus de Castell, Ludovicus de Breid, Egenhardus de Zeletshausen; qui, dum erga nos id temporis tam misericordes fuerunt, misericordiam & ipsi fuerint procul dubio consecuti.

BURCKARDUS ABBAS XI.

Successorem Eggebertus habuit Burckardum anno Domini 1076. virum pietate in Superos, charitate in inferiores, studio propagandæ Dei gloriæ, & administrandi ritè Monasterii insignem; ejus gubernacula tenuit annos 20. quibus elapsis viam universæ carnis ingressus est anno 1096.

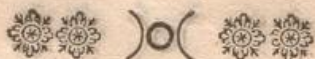
ALTMANNUS ABBAS XII.

Abbati duodecimo Altmanni nomen erat; qui anno 1096. ad hanc dignitatem evectus Monasterii sui salutem animo ità complexus est, ut præter commoda alia ab ipso nostrum in Monasterium profecta magnam præclarissimorum librorum

brorum copiam describi curaret. Ad illum Erlungus Episcopus Wirceburgensis ortâ inter cives seditione urbe & cathedrâ pulsus confugit, nostro deinceps in Monasterio humatus. Altmanus ætate & meritis gravis diem extremum obiit anno 1113.

RUPERTUS ABBAS XIII.

Abbatis dignitate condecoratus fuit anno 1113. anno autem à suscepto regimine altero emit à comite de Gerlachshausen omnia ejusdem bona, eâ lege, ut ad mortem usque de necessariis vitæ alimentis Abbas noster Comiti provideret; certam singulis annis vini, cerevisiæ, carniûmque portionem subministrando: neque pænuisse Comitem venditionis hujus indè colligimus, quòd Parochiam Gerlachshausen nostro Monasterio sponte suâ adjunxerit. Præterea tempora Ruperti Abbatis non parùm illustrat insigne miraculum, quod nostro in Monasterio contigisse annales perhibent. Hominem fuisse memorant à puero usu linguæ captum: is, dum pridie festi omnium Sanctorum Vesperas in Ecclesia decantari audiit, conceptâ subitò magnâ fiduciâ se in

genua abjicit, calentibus votis linguæ usum à Deo precatus; &, ecce tibi! carnis frustulum ex ore egerit, surgit, Magnalia Dei loquitur, præsentibus queisque audientibusque admiratione tanti miraculi defixis. Rupertus Abbas exactis cum laude 22. annis, ex quo in Abbatem creatus fuerat, migravit ad Dominum.

SÆCULUM IV.

*Ab Anno Christi 1115. usque ad annum 1215.
complectitur Abbates 9.*

Bopponem, Wolfframum, Theodoricum, Gumpertum, Sigenhardum, Gotswinum, Tragobertum, Gottfridum, Dietrimum.

BOPPO ABBAS XIV.

Abbatum Sæculi hujus 4^{ti} primus Boppo electus est anno 1135. Vir præstantissimis à natura ipsa ad gubernandum dotibus ità instructus; ut gravissimum sibi vulnus Abbatia inflatum fuisse senserit, dum eo adhuc anno morte præmaturâ illum extinctum esse vidit.

WOLFF-